

mark, og han har tæt kontakt til den ene. Han blev i 1991 gift med en kvinde fra Uganda. I marts 1995 blev de skilt. Han har en datter på 8 år med en kvinde, han mødte i Danmark, men som nu bor og er gift i Uganda. Pigen går på kostskole i Uganda. Han har en kusine i Uganda. Henset til den pådømte kriminalitets karakter og alvor og det forhold, at T2 tidligere er idømt en længere ubetinget frihedsstraf for narkotikakriminalitet, findes den proportionalitetsafvejning, der efter retspraksis byggende på Den Europæiske Menneskerettighedskonvention skal iagttages, ikke at hindre, at udvisning finder sted, ligesom de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte hensyn ikke afgørende taler herimod, uanset T2's langvarige ophold i Danmark. Det tiltrædes således, at T2 udvises.«.

T1 blev således ikke udvist, men T2 blev udvist med indrejseforbud for bestandig.

Der kan – blandt mange domme – endvidere henvises til U.1999.1216H, U.2002.736H (se ovenfor) og U.2002.1411H (se ovenfor).

4. Udlændingen er mindreårig eller ung:

Højesterets dom af 19. august 2005, j.nr. 133/2005, (Udvisning): T, der var tidligere straffet for røveri og frifundet for påstand om udvisning, blev i landsretten idømt fængsel i 5½ år for blandt andet flere røverier, jf. straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1. T var indrejst i Danmark i 1999 i en alder af 13 år efter at have opholdt sig i en flygtningelejr i Pakistan, siden han var 6-7 år. T havde haft lovligt ophold i Danmark i knap fire år. T's far, stedmor og fem søskende opholdt sig ligeledes her i landet, og T havde ingen familie i og havde i øvrigt begrænset tilknytning til sit hjemland Afghanistan. T talte sproget i den egn, hvor han var opvokset, men han kunne ikke læse eller skrive det. T havde en dansk kæreste.

Et flertal af de voterende i landsretten fandt, at T skulle udvises med indrejseforbud for bestandig. Flertallet udtalte i den forbindelse, »at tiltaltes tidligere og nuværende kriminalitet er så alvorlig, at det sammenholdt med hans forholdsvis korte ophold her i landet af præventive grunde må anses for samfundsmæssigt nødvendigt at udvise ham med indrejseforbud for bestandig uanset hans unge alder, tilknytning til herboende personer og begrænsede tilknytning til sit hjemland. På udsendelsestidspunktet vil der være mu-

lighed for, at tiltalte kan påberåbe sig udlændingelovens § 31 og § 50.«.

Mindretallet af de voterende udtalte, »at tiltaltes unge alder, tilknytning til herboende familie og manglende tilknytning til sit hjemland afgørende taler mod udvisning uanset den begærede alvorlige kriminalitet, og disse voterende vil derfor frifinde tiltalte for påstanden om udvisning.«.

Landsretten udviste således T for bestandig. Højesteret stadfæstede landsrettens dom.

Endvidere kan nævnes U.2002.350H og U.2005.1766H (»Curra-sagen«).

5. Udlændingens helbredstilstand:

U.2002.816/1H (Udvisning): T, der var irakisk statsborger og på gerningstidspunktet 27 år, blev fundet skyldig i manddrab, jf. straffelovens § 237. T blev som følge af sindssygdom frifundet for straf, jf. straffelovens § 16, men i medfør af straffelovens § 68 og § 68 a, stk. 2, dømt til anbringelse i hospital for sindslidende. T var indrejst i Danmark i 1997 som flygtning. Højesteret stadfæstede landsrettens bestemmelse om udvisning af T med indrejseforbud for bestandig. Den omstændighed, at T led af sindssygdom, kunne ikke føre til et andet resultat. Der henvistes endvidere til, at de foreliggende oplysninger om indholdet og anvendelsen af irakisk straffelovgivning ikke gav grundlag for at antage, at der bestod en reel risiko for, at T ville blive strafforfulgt i Irak for de pådømte forhold, og at T ville kunne påberåbe sig udlændingelovens § 31, § 50 og § 50 a, når udsendelse blev aktuel.

Under ankebehandlingen var der gennem Udlændingestyrelsen indhentet oplysninger fra Verdenssundhedsorganisationen WHO om behandlingsmulighederne i Irak. Det fremgik af materialet, at det ikke var umuligt at blive behandlet for sindslidelser i Irak, hvor der både var mulighed for ambulans behandling og behandling under indlæggelse, ligesom der var uddannelsesprogrammer og et nationalt behandlingsprogram.

I materialesamlingen i højesteretssagen indgik blandt andet en dom af 6. februar 2001 fra EMD, Bensaid mod Storbritanien, der vedrørte en skizofren algerisk statsborger. EMD udtalte i denne sag blandt andet, at der ikke var tilstrækkelig reel risiko for, at klagers udvisning ville være i strid med EMRK artikel 3, da der var behandlingsmuligheder i Algeriet. Det forhold, at kla-